

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.531 van 12 december 2002
in de zaak A. 117.574/XIV-8871.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. VAN KELST,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Tolstraat 53

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 1 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 januari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. VANDERHEYDEN die, loco Advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX van Armeense nationaliteit komt in België binnen op 3 januari 2002 waar hij zich diezelfde dag vluchteling verklaart.

1.2. Op 7 januari 2002 wordt aan verzoeker een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf betekend, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 januari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 7 januari 2002. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Armeens staatsburger van Armeense origine, verklaarde dat uw problemen begonnen toen u op 10 december 2001 beschuldigd werd van een diefstal die op uw werk werd gepleegd. De staatsveiligheidsdienst werd er bij geroepen en u werd gearresteerd nadat een speurhond uit een rij schoenen uw schoenen koos. U werd meegenomen naar een bureau, waar u ondervraagd en geslagen werd. Omdat u de diefstal niet gepleegd had, bleef u ontkennen. Op 12 december 2001 zei u hen dat u hen het geld zou bezorgen als ze u vrijlieten. Zonder officieel in beschuldiging gesteld te zijn, werd u vrijgelaten met het dreigement dat ze u zouden vermoorden indien u het geld niet terugbracht. U diende nergens klacht in, maar vluchtte onmiddellijk naar Moskou, waar u twee weken verbleef, vooraleer naar België door te reizen, waar u op 3 januari 2001 (2002) asiel aanvraagde. U bent in het bezit van een audiocassette met daarop sketches van humoristen, aangebracht om aan te tonen dat u in de studio waar dit werd opgenomen, werkte.

Uit uw verklaringen moet worden vastgesteld dat de problemen die u aanhaalt niet beantwoorden aan één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging omwille van ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep

of een politieke overtuiging. U werd immers verdacht van een diefstal, omdat er hiervoor door middel van een speurhond aanwijzingen bestonden. Het feit dat u bij uw ondervraging hierbij niet correct behandeld werd doet geen afbreuk aan het vreemde karakter van uw problemen. Bovendien kan er niet gesteld worden dat u tegen het incorrecte gedrag van uw ondervragers geen bescherming van de autoriteiten, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan krijgen. U deed immers geen enkele poging om tegen het incorrecte gedrag van enkele medewerkers van de veiligheidsdienst klacht in te dienen of bijstand te zoeken bij bijvoorbeeld een advocaat. Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde audiocassette wijzigt het voorgaande niet.
(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“1. Schending van artikel 52 § 1, 2/, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aangezien de bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt :

‘Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen [...]’

Dat verzoeker echter voldoende objectief te controleren gegevens aanbrengt welke van aard zijn te staven dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

Dat verzoeker een gedetailleerd feitenrelaas voorbrengt waarvan de realiteit op eenvoudige en objectieve wijze is te achterhalen;

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker enkel werd verdacht van diefstal en dat de mishandeling bij zijn ondervraging geen afbreuk doet aan het vreemde karakter van de problemen van verzoeker;

Tevens wordt besloten dat niet kan worden gesteld dat verzoeker geen bescherming van de autoriteiten kon krijgen aangezien verzoeker geen enkele poging deed om tegen het incorrecte gedrag van enkele medewerkers van de veiligheidsdienst klacht in te dienen of bijstand te zoeken;

Dat verzoeker vooreerst opmerkt dat het, volgens de Commissaris-generaal, gaat om een eenvoudige diefstal;

Dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing evenwel tevens vaststelt dat deze feiten worden onderzocht door de staatsveiligheid en dat de fouten begaan door deze diensten door verzoeker konden worden aangeklaagd;

Dat echter reeds de vaststelling dat de staatsveiligheid zich inlaat met een onderzoek naar een enkelvoudige diefstal vragen doet rijzen aangaande de aard van het ingestelde onderzoek en de positie van de werkgever van verzoeker;

Verzoeker wordt ten onrechte beschuldigd van diefstal van een geldsom en dit ten nadele van zijn werkgever, de heer S.;

Deze behoort tot de beperkte kring van feitelijke machthebbers in het land van herkomst en heeft bijzonder veel invloed bij zowel de uitvoerende als de wetgevende macht;

Bewijs hiervan is dat de heer S. op zijn eerste verzoek de staatsveiligheid kan mobiliseren voor een vermeend alledaags misdrijf;

Dat verzoeker zich aldus geconfronteerd zag met doodsb bedreigingen uitgaande van de veiligheidsdiensten en dit op instructie van bijzonder invloedrijke personen;

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verzoeker geen enkele feitelijke mogelijkheid had om klacht in te dienen bij een andere of hogere overheid aangezien deze allen onder invloed staan van zijn vervolgers;

Dat in de bestreden beslissingen echter aan deze omstandigheden wordt voorbijgegaan hoewel het duidelijk is dat de vervolgingen hierdoor het karakter verkrijgen van vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève;
Dat de Commissaris-generaal op basis van de voorhanden zijnde gegevens niet kan beslissen dat de asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève;
Dat hiermede de schending (van artikel schending) van artikel 52 § 1, 2/, b) van de wet van 15 december 1980”;

2.1.2. Overwegende dat artikel 52, § 1, 2/, b, van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat ze geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève; dat In casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geoordeeld dat vastgesteld dient te worden dat de problemen die verzoeker aanhaalt, namelijk diefstal, niet beantwoorden aan één van de criteria van de Conventie van Genève; dat op basis van deze vaststelling verzoekers asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard; dat diefstal niet onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie valt; dat verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte aanvoert dat verzoeker beschuldigd werd van een “eenvoudige diefstal”; dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht; dat verwezen wordt naar de bespreking van het tweede middel, waaruit blijkt dat de motiveringsplicht niet werd geschonden; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“2. Schending van artikel 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen (dienen) te worden omkleed (artikel 62 van de Wet van 15 december 1980);
Dat deze motiveringsplicht verzoeker moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;
Dat de motiveringsplicht ook geldt ten aanzien van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zoals uitdrukkelijk voorzien in artikel 57/7 van de Wet van 15 december 1980;
Dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is, minstens dubbelzinnig;
Dat immers enerzijds wordt aanvaard dat een strafrechtelijk onderzoek werd ingesteld door de staatsveiligheid doch dat anderzijds wordt gesteld als zou het gaan om een eenvoudig misdrijf en dat de problemen die verzoeker dienaangaande ondervindt vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève;
Dat echter de tussenkomst van de staatsveiligheid in een materie van gemeen recht de nodige vragen doet rijzen;
Dat de bestreden beslissing echter geenszins aanmerkt om welke reden de tussenkomst van de staatsveiligheid niet als bijzonder wordt aangemerkt;
Dat de bestreden beslissing dienaangaande gemotiveerd moet zijn en niet louter voorbij mag gaan aan een element welke de feiten op andere wijze kunnen kwalificeren;
Ondanks de vaststelling van de tussenkomst van de staatsveiligheid wordt echter louter aanvaard dat de asielaanvraag van verzoeker vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève;
Dat de bestreden beslissing hiermede de motiveringsverplichting schendt zoals vervat in de in dit artikel opgegeven wetsartikelen”;

2.2.2.1. Overwegende dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zijn asielaanvraag vreemd is aan de Conventie van Genève; dat verzoeker betwist dat hij beschuldigd werd van een eenvoudige diefstal; dat het feit dat de staatsveiligheid zich inliet met deze diefstal en dat hij doodsb bedreigingen ontving, volgens verzoeker voldoende aantoonst dat het geen beschuldiging van een eenvoudige diefstal betrof, maar dat het om een werkelijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève ging;

2.2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de problemen van verzoeker niet beantwoorden aan één van de criteria van de Conventie van Genève : zo werd verzoeker verdacht van diefstal op zijn werk, op grond van aanwijzingen van een speurhond, dat verzoeker niet correct behandeld werd tijdens zijn ondervraging, doet geen afbreuk aan het feit dat zijn problemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève, bovendien heeft verzoeker geen bescherming gezocht bij zijn autoriteiten, hij diende geen klacht in en zocht zelfs geen bijstand van een advocaat; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel verklaarde dat hij verdacht werd van diefstal op het werk; dat het niet is omdat verzoeker verklaarde dat de staatsveiligheid deze diefstal onderzocht dat het vaststaat dat verzoeker vervolgd werd omwille van zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of omwille van zijn politieke overtuiging; dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij omwille van één van deze criteria beschuldigd werd van diefstal; dat op grond van deze gegevens de vaststelling van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen niet kennelijk onredelijk blijkt te zijn; dat bijgevolg de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon oordelen dat de feiten die verzoeker aanvoert ter ondersteuning van zijn asielaanvraag vreemd zijn aan de Conventie van Genève; dat de bestreden beslissing lijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf december tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.